

Księga Daniela - Numer trzynaście

Tajemnica ostatnich dni

Jeff Pippenger

2023-12-08

Drugi rozdział Księgi Daniela reprezentuje drugiego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia. Jako taki reprezentuje drugi z trzech testów, przedstawionych jako test dietetyczny, po nim test wizualny, a na końcu test lakmusowy. Wszystkie trzy te testy, które są również proroczymi drogowskazami, występują w poselstwie pierwszego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia. Podobnie jak pierwszy anioł z czternastego rozdziału Księgi Objawienia, pierwszy rozdział Księgi Daniela również zawiera wszystkie te trzy testy.

Druga próba, czyli poselstwo drugiego anioła, rozpoczyna się na końcu pierwszej próby. Rozdział drugi następuje po rozdziale pierwszym. Zakończenie drugiej próby bezpośrednio zapoczątkowuje trzecią próbę. Okres czasu reprezentowany przez drugą próbę był symbolizowany przez siedemdziesiąt lat niewoli Daniela, które rozpoczęły się wraz z pokonaniem Jehoiakima i zakończyły się na mocy dekretu Cyrusa. Gdy zbliżał się koniec tych siedemdziesięciu lat, Daniel rozpoznał na podstawie Bożego proroczego Słowa, że koniec był bliski.

W pierwszym roku Dariusza, syna Achaszwerosza, z rodu Medów, który został ustanowiony królem nad królestwem Chaldejczyków. W pierwszym roku jego panowania ja, Daniel, na podstawie ksiąg zrozumiałem liczbę lat, o których słowo Pana przyszło do proroka Jeremiasza, że dopełni się siedemdziesiąt lat spustoszeń Jerozolimy. Daniela 9:1–2.

Daniel reprezentuje lud Boży w dniach ostatecznych, który rozpoznaje symboliczne znaczenie siedemdziesięciu lat niewoli, a to rozpoznanie ma miejsce krótko przed zakończeniem tych symbolicznych siedemdziesięciu lat. Lud Boży prawidłowo zrozumiał siedemdziesięcioletnią niewolę, lecz to, co Daniel reprezentuje, to zrozumienie, że owe siedemdziesiąt lat oznacza proroczy okres od 11 września 2001 roku aż do prawa niedzielnego. Dla Daniela lata te zakończyły się z wydaniem dekretu Cyrusa, który w dniach ostatecznych przedstawia prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych.

Krótko przed ustawą niedzielną lud Boży zostaje przebudzony do proroczego zrozumienia przedstawionego przez symboliczne siedemdziesiąt lat. Te symboliczne lata rozpoczęły się od Jehoiakima, który reprezentuje 11 września 2001 roku, gdy wraz z nadejściem islamu trzeciego Biada zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia i ogłosił upadek Babilonu. Upadek Babilonu przedstawia poselstwo drugiego anioła, a 11 września 2001 roku rozpoczął się drugi okres próby dla tych, którzy spożyli ukrytą księgę znajdującą się w ręce anioła. Ten okres, przedstawiony przez symboliczne siedemdziesiąt lat, trwa aż do ustawy niedzielnej.

W miarę jak zbliża się koniec, co ilustruje doświadczenie Daniela w pierwszym roku panowania Dariusza, lud Boży zostaje obudzony, aby stanąć wobec próby obrazu bestii. Wcześniej rozumieli niektóre prawdy związane z próbą obrazu bestii, lecz część, którą pojmują tuż przed końcem

proroczego okresu drugiego anioła, pozostawała w ciemności. Gdy Daniel badał prorocze Słowo Boże i uświadomił sobie znaczenie siedemdziesięciu lat, został poprowadzony do modlitwy, podobnie jak wtedy, gdy zdał sobie sprawę z groźby śmierci ze strony Nabuchodonozora związanej z jego snem o posągu. W dziewiątym rozdziale Księgi Daniela, podobnie jak w drugim, gdy Daniel się modlił, otrzymał światło prorocze.

I oto, gdy jeszcze mówiłem w modlitwie, mąż Gabriel, którego widziałem na początku w widzeniu, lecąc szybko, dotknął mnie około czasu wieczornej ofiary. I pouczył mnie, i mówił ze mną, i rzekł: O Danielu, teraz wyszedłem, aby dać ci mądrość i zrozumienie. Daniela 9:21, 22.

„Umiejętność i zrozumienie” udzielone Danielowi, gdy się modlił, współgrają z jego modlitwą w drugim rozdziale.

Wtedy Daniel poszedł do swego domu i oznajmił sprawę Hananiaszowi, Miszaelowi i Azariaszowi, swoim towarzyszom, aby prosili u Boga niebios o miłosierdzie w sprawie tej tajemnicy, żeby Daniel i jego towarzysze nie zginęli wraz z resztą mędrców Babilonu. Wtedy tajemnica została objawiona Danielowi w nocnym widzeniu. Wtedy Daniel błogosławił Boga niebios. Daniela 2:17-19.

Linia za linią, dwie modlitwy Daniela są tą samą modlitwą. Obie są wypowiedziane w okresie historii, który symbolicznie przedstawia wizualny test drugiego anioła, mający miejsce między 11 września 2001 roku a wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym. W obliczu nadciągającej groźby śmierci ze strony Nabuchodonozora oraz posiadając proroczą wiedzę o siedemdziesięciu latach Jeremiasza i o przysiędze Mojżesza dotyczącej siedmiu czasów, Daniel odmawia modlitwę z rozdziału 26 Księgi Kapłańskiej, jednocześnie prosząc Boga, aby objawił mu ostateczną proroczą tajemnicę proroczeń biblijnych. Tajemnicę, którą Jan określa jako Objawienie Jezusa Chrystusa.

W rozdziale dziewiątym Daniel znajduje się na przełomie dwóch królestw. Babilon właśnie został zdobyty przez Medów i Persów, gdyż jest to pierwszy rok Dariusza, tym samym sytuując lud Boży w czasach ostatecznych w momencie przejścia, który został zaznaczony w ruchu pierwszego anioła, jak również w ruchu trzeciego anioła.

Filadelfijski ruch millerowski przeszedł do Laodycei w 1856 roku, a laodycejski ruch Future for America przechodzi w ruch filadelfijski po upływie trzech i pół dnia bycia martwym na ulicy, zgodnie z jedenastym rozdziałem Objawienia. Próba, której nie zdał filadelfijski ruch millerowski w latach 1856–1863, dotyczyła doktryny „siedmiu czasów”.

Próba dla laodycejskiego ruchu Future for America dotyczy konieczności uznania swojego rozproszenia, a następnie wejścia w modlitwę i doświadczenie z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Daniel znajdował się w czasie przejścia między imperium babilońskim a medo-perskim, tuż przed końcem okresu siedemdziesięciu lat wyznaczonego dekretem Cyrusa. Owe siedemdziesiąt lat stanowi kontekst modlitwy Daniela i reprezentuje mojszeszowe „siedem razy”. Obie modlitwy Daniela odpowiadają czasowi przejścia, który jest wyznaczony przez „siedem razy” w ruchu pierwszego anioła, a także w ruchu trzeciego anioła.

„Tajemnica”, która zostaje objawiona Danielowi, to objawienie posągu Nabuchodonozora. „Tajemnica” posągu Nabuchodonozora w dniach ostatecznych polega na tym, że przedstawia on osiem królestw, a nie cztery. W poprzednich artykułach z kategorii „Ósmy jest z siedmiu” prawda ta została już przedstawiona. W tej tajemnicy zawarte jest objawienie momentu przejścia, gdy pojawia się ósmy, który jest z siedmiu. „Tajemnica” posągu Nabuchodonozora jest potwierdzeniem zmartwychwstania rogu prawdziwego protestantyzmu oraz rogu republikanizmu. Oba te zmartwychwstania wskazują, że każdy róg jest ósmym, lecz jest z siedmiu; a przejście od szóstego do ósmego w przypadku obu rogów dokonuje się w proroczym kontekście próby związanej z „siedem razy” Mojżesza. Przejście to następuje, jak przedstawia Daniel, tuż przed dekretem Cyrusa, który reprezentuje dekret o prawie niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Następnie, przy prawie niedzielnym, w szybkim następstwie wydarzeń, śmiertelna rana papieżstwa zostaje uleczone, gdy papieżstwo staje się ósmą głową, która jest z siedmiu, ponieważ i ono przechodzi prorocze przejście, jak to przedstawia posąg Nabuchodonozora z drugiego rozdziału Księgi Daniela.

Wtedy Daniel wszedł do Arioka, którego król wyznaczył, aby zgładził mędrców Babilonu; wszedł i tak do niego rzekł: Nie zabijaj mędrców Babilonu; wprowadź mnie przed króla, a ja wyjaśnię królowi znaczenie snu. Wtedy Ariok pośpiesznie wprowadził Daniela przed króla i tak do niego rzekł: Znalazłem męża spośród jeńców z Judy, który poda królowi wyjaśnienie snu. Król odpowiedział i rzekł do Daniela, którego imię było Belteszassar: Czy zdołasz oznajmić mi sen, który widziałem, i jego wyjaśnienie? Daniela 2:24-26.

Gdy Daniel otrzymał tajemnicę, wspomniano oba jego imiona, wskazując, że reprezentuje lud przymierza, który w dniach ostatecznych właśnie przeszedł do ruchu filadelfijskiego stu czterdziestu czterech tysięcy. Objawia charakter sługi Bożego, prosząc, aby nikt nie został zamordowany z powodu niezdolności do zrozumienia "tajemnicy". Jego charakter kontrastuje z Ariochem, sługą Nabuchodonozora, który szuka uznania u króla za odnalezienie Daniela. Następnie Daniel wskazuje różnicę między prawdziwym przejawem proroczym a tym, który reprezentują babilońscy mędrcy, gdy odpowiada na pytanie Nabuchodonozora pytaniem, a potem, w przeciwieństwie do Ariocha, nie wykorzystuje swojego zrozumienia "tajemnicy" do autopromocji, lecz wywyższa Boga nieba.

Daniel odpowiedział w obecności króla i rzekł: Tajemnicy, której król żąda, nie mogą królowi wyjawić mędrcy, astrologowie, magowie ani wróżbici; lecz jest Bóg w niebie, który objawia tajemnice i oznajmia królowi Nabuchodonozorowi, co będzie w dniach ostatecznych. Oto twój sen i widzenia twojej głowy na twoim łożu: takie są. Daniela 2,27-28.

Daniel rozpoczyna swoją prezentację „tajemnicy”, określając ją jako „tajemnicę”, która wyjaśnia, co ma się wydarzyć w dniach ostatecznych. Tajemnica ukrytej historii siedmiu gromów określa, co ma się wydarzyć w dniach ostatecznych. Posąg Nabuchodonozora jest elementem tajemnicy dni ostatecznych, która zostaje odpieczętowana tuż przed zamknięciem czasu łaski. Zostaje objawiona tuż przed zamknięciem czasu łaski, w okresie przejściowym, gdy oba rogi bestii z ziemi stają się ósmym, który jest spośród siedmiu, jak zostało przedstawione przez Daniela w pierwszym roku Dariusza.

A co do ciebie, królu, na twoim łożu naszły cię myśli o tym, co ma się stać potem; a Ten, który objawia tajemnice, oznajmił ci, co ma się stać. Lecz co do mnie, ta tajemnica nie została mi objawiona z powodu jakiegokolwiek mądrości, którą bym przewyższał kogokolwiek żyjącego, lecz aby wyjaśnienie zostało oznajmione królowi i abyś poznał myśli swego serca. Daniela 2:29, 30.

Daniel potwierdza prawdę drugim świadectwem, że sen Nabuchodonozora dotyczy dni ostatecznych, mówiąc: „Ten, który objawia tajemnice, oznajmia ci, co się stanie potem.” Następnie Daniel stwierdza, że „tajemnica” nie została dana jemu ani dlatego, że miał jakąkolwiek wyższą mądrość niż jakikolwiek inny człowiek, lecz że „tajemnica” została dana Nabuchodonozorowi „ze względu na tych, którzy mają uczynić znaną wykładnię”. „Tajemnica” została dana tym, którzy w dniach ostatecznych przedstawią „wykładnię” snu duchowemu królowi Babilonu. Tajemnica została w szczególności dana stu czterdziestu czterem tysiącom, gdyż „tajemnica” jest dla tych w dniach ostatecznych, którzy ogłaszają ostateczny upadek Babilonu. Następnie Daniel odsłania sen o posągu, który był ukryty w ciemności i który doprowadził do próby na śmierć i życie.

Ty, królu, widziałeś, a oto wielki posąg. Ten wielki posąg, którego blask był wspaniały, stał przed tobą, a jego wygląd budził grozę. Głowa tego posągu była z czystego złota, jego pierś i ramiona ze srebra, jego brzuch i biodra z miedzi, jego nogi z żelaza, jego stopy częściowo z żelaza, a częściowo z gliny. Patrzyłeś, aż kamień został odłupany bez udziału rąk, który uderzył w posąg w jego stopy z żelaza i gliny i roztrzaskał je. Wtedy żelazo, glina, miedź, srebro i złoto zostały razem pokruszone i stały się jak plewy z letnich klepisk; i wiatr je uniósł, tak że nie znaleziono dla nich miejsca; a kamień, który uderzył w posąg, stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię. To jest sen; a jego wykład przedstawimy królowi. Daniela 2:31–36.

Sen Nabuchodonozora ukazał królestwa zapowiedziane w prorocztwie biblijnym od jego czasów aż po dni ostateczne, kiedy sto czterdzieści cztery tysiące są przedstawieni przez Daniela w jego wystąpieniu przed Nabuchodonozorem, a także przez kamień odcięty bez udziału rąk, który niszczy ziemskie królestwa przedstawione w posągu, po czym staje się górą, która wypełnia całą ziemię. Sen dotyczył dni ostatecznych, w proroczym punkcie przełomu, gdy stu czterdziestu czterem tysiącom zostaje objawiona ostatnia prorocza tajemnica.

Jako sztandar prawdziwego protestanckiego rogu niosą następnie poselstwo trzeciego anioła umierającemu światu. To poselstwo narasta do głośnego wołania przy ustawie niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, gdy wymuszane jest znamię bestii. Przed tym dekretem ci, których w dniach ostatecznych reprezentuje Daniel, mają stanąć wobec próby obrazu bestii. Ta próba ma charakter wizualny i wymaga, aby ruchy, które prowadzą do wydania dekretu o ustawie niedzielnej, zostały dostrzeżone przez tych, których reprezentuje Daniel. Są poddani próbie, aby sprawdzić, czy wybrali Bożą metodologię, która pozwala im zobaczyć próbę obrazu bestii, ukrytą w ciemności. Ich próba obejmuje osobiste upokorzenie i wyznanie win. Obejmuje uznanie, że Daniel otrzymał zrozumienie snów i widzeń, bo jeśli odmawiają słuchania głosu Daniela wołającego na pustyni, są jak ci, którzy za dni Chrystusa odrzucili poselstwo Jana Chrzciciela.

Siostra White informuje nas, że Księgi Daniela i Objawienia Jana wzajemnie się dopełniają, a użyte przez nią słowo „complement” oznacza doprowadzenie do doskonałości. Pod koniec lipca

2023 roku Lew z pokolenia Judy zaczął rozpieczętowywać Objawienie Jezusa Chrystusa, jak obiecał uczynić tuż przed zamknięciem czasu łaski. Czyniąc to, wskazał biblijne prawdy, które wcześniej były właściwie rozumiane, lecz które teraz miały być pojmowane w kontekście czasów ostatecznych.

Jedną z tych prawd są dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Apokalipsy. Inna to historia, która stanowi doskonałe wypełnienie „siedmiu gromów” z dziesiątego rozdziału Apokalipsy. On wydobył prawdy ze świętych linii reformy, odnoszące się do rozczarowania z 18 lipca 2020 r. Użył czterech kamieni milowych, które znajdują się w każdej ze świętych linii reformy i ilustrują historię umocnienia pierwszego poselstwa aż do sądu, w sposób, który dotąd nigdy nie był rozpoznany. Drugi rozdział Księgi Daniela doprowadza wiele z tych koncepcji do doskonałości, choć te głębokie prawdy są ukryte w ciemności przed tymi, którzy odmawiają karmienia się metodologią zwaną Alfą i Omegą.

Kończąc to studium drugiego rozdziału Księgi Daniela, podsumujemy i powiążemy niektóre z prawd i kamieni milowych, które w tym rozdziale zostają ukazane w pełni. W ten sposób wskazujemy, że tajemnica objawiona Danielowi w nocnym widzeniu przedstawia właśnie te prawdy.

W następnym artykule przedstawimy podsumowanie i wnioski.

„Pan ma swoje ustanowione środki, by dotrzeć do ludzi w ich błędach i odstępstwach. Jego posłańcy są posyłani, aby nieść proste świadectwo, by zbudzić ich z sennego stanu i otworzyć ich zrozumieniu drogocenne słowa życia, Pismo Święte. Ludzie ci nie mają być jedynie kaznodziejami, lecz sługami, nosicielami światła, wiernymi strażnikami, którzy dostrzegą grożące niebezpieczeństwo i ostrzegą lud. Muszą upodabniać się do Chrystusa w swojej szczerzej gorliwości, w roztroprnym taktce, w osobistych wysiłkach — krótko mówiąc, w całej swojej służbie. Mają mieć żywą więź z Bogiem i tak zaznajomić się z prorocत्वami oraz praktycznymi lekcjami Starego i Nowego Testamentu, aby mogli wydobywać ze skarbca Bożego słowa rzeczy nowe i stare.” Świadectwa, tom 5, 251.